

lismen utarbetar denna tröstefulla föreställning till ett halvt eller helt system. När den uppfordrar proletariatet att förverkliga dess system och intåga i det Nya Jerusalem, så fordrar den i grund och botten intet annat än att proletariatet skall stanna kvar i det nuvarande samhället, men avsvärja sina hätska föreställningar därom.

En annan, mindre systematisk men mera praktisk form av denna socialism har sökt hålla arbetarklassen från varje revolutionär rörelse genom att påvisa, att icke den ena eller andra politiska förändringen, utan blott förändring av de materiella livsförhållandena, de ekonomiska förhållandena, kan vara av nytta för proletariatet. Men med förändring av de ekonomiska förhållandena menar denna socialism ingalunda de borgerliga produktionsförhållandenas avskaffande, vilket endast är möjligt på revolutionär väg, utan administrativa förbättringar, som kunna företagas inom dessa produktionsförhållanden, som således ingenting ändra i förhållandet mellan kapital och arbete, utan blott i bästa fall minska bourgeoisins kostnader för hennes välde och förenkla hennes statshushållning.

Sitt följdriktigaste uttryck får bourgeois-socialismen först när den bliver till enbart en retorisk fras.

Frihandel — i den arbetande klassens intresse; skyddstullar — i den arbetande klassens intresse; cellfångelser — i den arbetande klassens intresse; det är bourgeois-socialismens sista, enda allvarligt menade ord.

Bourgeoisins socialism består just i den satsen, att storborgarna äro storborgare — i den arbetande klassens intresse.

Den kritiskt-utopiska socialismen och kommunismen.

Vi tala icke här om den litteratur, som under alla stora moderna revolutioner uttalat proletariatets fordringar (Babeufs skrifter m. fl.)

Proletariatets första försök att i en tid av allmän jämsning, under perioden för det feodala samhällets störtande, direkt söka beförtra sina egna intressen strandade med nödvändighet på proletariatets egen ringa utveckling och